

NTFR 2010/2011 Geen grond voor naheffing nu loonbelasting was afgedragen**Hoge Raad 13 augustus 2010, nr.09/00018**

Belastingjaar/tijdvak	2005	☒ Brondocument
Wetsartikelen	AWR-art. 20 WBRV-art. 17 AWR-art. 67c	
Auteur	mr. I.R.J. Thijssen	
LJN	BN3840	
ECLI	ECLI:NL:HR:2010:BN3840	

Samenvatting

Belanghebbende heeft tijdig aangifte gedaan van de loon- en omzetbelasting over het vierde kwartaal van 2005. De verschuldigde bedragen heeft zij eind januari 2006 in één bedrag overgemaakt. De ontvanger heeft een deel van het bedrag geboekt als betaling van de omzetbelasting (€ 7.155). Op 24 februari 2006 is een naheffingsaanslag loonbelasting van € 1.774 opgelegd. Op 17 maart 2006 is het resterende deel van het eind januari 2006 overgemaakte bedrag (€ 1.774) teruggestort op de rekening van belanghebbende. Volgens de Hoge Raad bestond voor naheffing geen grond, nu belanghebbende eind januari 2006 de door haar af te dragen loonheffing van € 1.774 had betaald. Evenmin kon de naheffing erop gegrond worden dat sprake zou zijn van een terugbetaling die niet buiten de wil van belanghebbende geschiedde, reeds omdat dat ten tijde van het opleggen van de naheffingsaanslag nog niet was terugbetaald.

Feiten

3.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan.

3.1.1. Belanghebbende heeft tijdig aangifte gedaan van de omzetbelasting die zij moest voldoen over het vierde kwartaal van 2005 en van de loonbelasting die zij moest afdragen over datzelfde kwartaal. De volgens de aangiften verschuldigde bedragen van € 7.155 onderscheidenlijk € 1.774 heeft zij in één bedrag van € 8.929 overgemaakt naar de rekening van de belastingdienst, onder vermelding van:

‘- 002 e 1.774

– 003 e 7.155’

Dit bedrag is op 31 januari 2006 door de belastingdienst ontvangen.

3.1.2. De ontvanger heeft van het door belanghebbende overgemaakte bedrag een deel ten bedrage van € 7.155 geboekt als betaling van het volgens de vorenvermelde aangifte voor de omzetbelasting verschuldigde bedrag.

3.1.3. Bij de bestreden naheffingsaanslag, gedagtekend 24 februari 2006, heeft de Inspecteur belanghebbende een naheffingsaanslag in de loonbelasting/premie volksverzekeringen over het vierde kwartaal van 2005 opgelegd voor een bedrag van € 1.774.

3.1.4. Op 17 maart 2006 heeft de belastingdienst het resterende deel van het door belanghebbende op 31 januari 2006 overgemaakte bedrag (€ 1.774) teruggestort op de rekening van belanghebbende.

Geschil

In geschil is of de naheffingsaanslag en de boete terecht zijn opgelegd.

Rechtsoverwegingen

3.2. Het Hof heeft geoordeeld dat, gelet op alle feiten en omstandigheden, in hun onderlinge verband bezien, belanghebbende de over het vierde kwartaal van 2005 verschuldigde loonbelasting/premie volksverzekeringen niet heeft betaald in de zin van artikel 20 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: de AWR), dat de bestreden naheffingsaanslag rechtsgeldig is opgelegd en dat mitsdien ook de boete rechtsgeldig is opgelegd.

3.3. De klachten bestrijden onder meer de hiervoor in 3.2 vermelde oordelen. De klachten slagen in zoverre. Uit hetgeen hiervoor in 3.1 is vermeld, volgt dat belanghebbende – door haar overmaking op 31 januari 2006 van het bedrag van € 8.929 – de door haar over het vierde kwartaal van 2005 af te dragen loonbelasting/premie volksverzekeringen ten bedrage van € 1.774 had betaald. Voor naheffing van laatstvermeld bedrag bestond dus in beginsel geen grond. De naheffing kon evenmin rechtvaardiging vinden in de omstandigheid dat sprake zou zijn van een terugbetaling die niet buiten de wil van belanghebbende geschiedde, reeds om de reden dat ten tijde van het opleggen van de naheffingsaanslag nog niet was terugbetaald. Voor het opleggen van een boete op de voet van artikel 67c van de AWR ontbreekt op grond van het vorenstaande eveneens de grondslag.

(Volgt vernietiging van de hofuitspraak en bevestiging van de rechtbankuitspraak.)

Commentaar

Diverse belastingen worden geheven door middel van betaling op aangifte. De normale wijze van heffing houdt hierbij in dat de betrokkene (de belastingplichtige of inhoudingsplichtige) zelf moet vaststellen hoeveel belasting is verschuldigd. Dit bedrag dient hij binnen een bepaalde wettelijk geregelde termijn aan de belastingdienst te betalen. Daarnaast moet de betaling worden gespecificeerd in een aangifte. Pas wanneer de betrokkene niet heeft voldaan aan zijn aangifte- of betalingsverplichting, kan de inspecteur in actie komen. Art. 20, lid 1, AWR geeft aan in welke gevallen de inspecteur een naheffingsaanslag kan opleggen. De meest voorkomende situatie is die waarin de op de aangifte vermelde belastingschuld niet is betaald.

In de onderhavige gevallen had een belanghebbende tijdig haar (kwartaal)aangiften omzet- en loonbelasting gedaan, maar voor de

betaling van de op deze aangiften verschuldigde belastingen had belanghebbende geen gebruik gemaakt van de daarvoor bedoelde acceptgirokaarten. In plaats daarvan had belanghebbende het verschuldigde omzet- én loonbelasting in één bedrag overgemaakt naar de rekening van de belastingdienst onder vermelding van twee aangiftennummers. Het Centraal Betalingskantoor in Apeldoorn (CBA) was niet in staat om een dergelijke gecombineerde betaling op een juiste wijze te verwerken en boekte slechts een gedeelte als betaling van de op één van de twee aangiften verschuldigde belasting. Het deel van de betaling dat betrekking had op de andere aangifte werd niet als zodanig door het CBA herkend als gevolg waarvan de in geschil zijnde naheffingsaanslag (met verzuimboete) is opgelegd. Vervolgens heeft het CBA het deel van de betaling dat betrekking had op die andere aangifte teruggestort op de rekening van belanghebbende.

Hof Amsterdam toonde zich gevoelig voor het argument van de inspecteur dat de belastingdienst jaarlijks 180 miljoen financiële transacties te verwerken heeft, dat dit niet anders dan geautomatiseerd kan geschieden en dat ook het aantal niet direct te verwerken betalingen dermate hoog is dat deze niet allemaal handmatig kunnen worden afgedaan zodat dit slechts selectief gebeurt. Vervolgens kwam Hof Amsterdam tot het oordeel dat belanghebbende door haar gecombineerde betaling de verwerking ervan door het CBA bewust heeft gefrustreerd, dat belanghebbende als gevolg daarvan 'de verschuldigde belasting niet heeft betaald in de zin van artikel 20 van de AWRen dat de betreffende naheffingsaanslag mitsdien rechtsgeldig is opgelegd'. De Hoge Raad maakt korte metten met dit onbegrijpelijke oordeel van Hof Amsterdam. Door de gecombineerde betaling van belanghebbende is de verschuldigde belasting betaald waardoor naheffing niet aan de orde is. Men kan immers niet zeggen dat iemand niet heeft betaald, als hij wel heeft betaald. Betaling van belastingen kan ook zonder gebruikmaking van acceptgirokaarten (zelfs door storting van contanten op het postkantoor). Aldus bestaat voor naheffing en beboeting geen enkele grond, wordt belanghebbende in het gelijk gesteld en heeft hij recht op vergoeding van zijn proceskosten, ook voor wat betreft het incidentele hoger beroep (vgl. HR 20 november 2009, NTFR 2009/2568). De enige weg voor de belastingdienst om het teruggestorte bedrag bij belanghebbende terug te halen is het instellen van een vordering wegens onverschuldigde betaling bij de civiele rechter. Maar ook wanneer dat niet lukt, is heeft de belastingdienst nog een klein doekje voor het bloeden: via de vennootschapsbelasting vangt de fiscus wellicht nog een kwart van het aan belanghebbende teruggestorte bedrag terug.

[1] Mr. I.R.J. Thijssen is advocaat bij Jaeger advocaten-belastingkundigen te Amsterdam.

Bron: <http://www.ndfr.nl/link/NTFR2010-2011>

Datum: 11-4-2016 15:07:50

Alle rechten voorbehouden. Alle auteursrechten en databankrechten van deze tekst worden uitdrukkelijk voorbehouden. Deze rechten berusten bij Sdu Uitgevers. Niets uit NDFR mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the publisher's prior consent.